

om, at bl.a. den danske regerings kritik har været medvirkende til den debat, der er i USA.

Kl. 15:22

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak. Hr. Frank Aaen, som har 2 minutter.

Kl. 15:22

Frank Aaen (EL):

Det er rigtigt, at presset på USA er blevet stort – vi har selv været med til at presse den danske regering til at rette henvendelse til USA i flere omgange – og presset er blevet så stort, at regeringenovre i USA har anerkendt, at de er nødt til at lukke Guantánamo. Men det er jo ikke for at lukke den praksis, USA har med hemmelige fanger, med fanger, der holdes indespærret i årevis, uden nogen mulighed for advokathjælp, uden nogen mulighed for at få deres sag prøvet ved en domstol, og i mange tilfælde uden at verden overhovedet kender deres navn, de er bare forsvundet – forsvundet i hemmelige fangelejre i det tidligere Østeuropa – nogle formentlig andre steder – og i Afghanistan i Bagram og i Pul-e-Charki.

Så på trods af det, regeringen siger at den har sagt til den amerikanske regering, har den amerikanske regering jo bare fortsat. Der er stadig væk 200 fanger på Guantánamo. Der er formentlig flere hundrede fanger i Bagram og i Pul-e-Charki. Og det, man har kunnet læse i pressen, og det, man har kunnet læse fra menneskerettighedsorganisationer, er, at der nu overflyttes endnu flere fanger fra andre fængsler til Bagram og Pul-e-Charki, som er kendt for at have endnu værre forhold end dem, der er på Guantánamo.

Derfor vil jeg sige til ministeren: Så må den danske regering da sige fra, og det kan jeg forstå ikke er sket. Vil den danske regering sige klart og tydeligt, så alle kan høre det, at vi er imod opbygningen af nye fængsler a la Guantánamo i Afghanistan?

Kl. 15:23

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:23

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Først vil jeg sige, at jeg altså ikke har nogen viden om, at USA skulle have planer om at åbne yderligere fængsler i Afghanistan, som det ligger i spørgsmålet. Og jeg ligger altså heller ikke inde med specifikke oplysninger om de to fængsler. Det, USA ved, er, at vi er imod tidsubegrænset tilbageholdelse, vi er imod nedværdigende behandling, og vi støtter John McCains arbejde i USA for at få Kongressen til at forhindre

dre tortur og nedværdigende behandling. Der kom jo også the McCain Amendment.

Det viser jo altså, at det amerikanske politiske system er lydør over for kritikken. Der er bevægelse ikke bare i den amerikanske regering, men altså også i Kongressen, som jeg nævner her, og hos domstolene. Kongressen er i stigende omfang opmærksom på behovet for en ændret politik i relation til fangelejre, militærtribunaler og mishandling, og domstolene i Amerika har altså på en række afgørende punkter allerede styrket retssikkerheden for tilbageholdte – også i Guantánamo.

I øjeblikket venter man med stor spænding på den amerikanske højesterets afgørelse i Boumedienesagen, som vedrører en Guantánamo-tilbageholdts rettigheder under den amerikanske forfatning. Det kan blive endnu et afgørende skridt hen imod afvikling af det hidtidige system.

Men det er klart, at den amerikanske regering ved, at vi er imod de forhold, hvis det forholder sig sådan, som hr. Frank Aaen siger. Det har vi jo klart givet til kende. Og jeg konstaterer altså bare, at amerikanerne også er opmærksomme på det og der er bevægelse i det amerikanske politiske system.

Kl. 15:24

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Frank Aaen.

Kl. 15:24

Frank Aaen (EL):

Jamen det ændrer altså ikke ved, at USA fører flere fanger til de to eksisterende fængsler i Afghanistan, og at man har en forhandling kørende med regeringen i Kabul om at oprette et nyt fængsel ved Kabul med en kapacitet på helt op til 1.500 fanger, altså flere end på Guantánamo.

Så kan man da godt sige, at vi engang for flere år siden har sendt et brev, og der var også engang, hvor statsministeren drak te sammen med George Bush, statsministerens gode ven, men det har jo ikke ændret på, at det fortsætter. Og derfor er man da nødt til at gøre mere. Så er man da nødt til at lade det få konsekvenser.

Men vi bliver ved med at sige, at USA er vores bedste ven. Vi deltager i operationer i hele verden sammen med USA. Kan vi ikke snart få lidt mere handling? Hvis man bare bliver ved med at sige: Det må I ikke! og de så bliver ved med at gøre det, så er det sådan i alle andre af livets forhold, at det altså på et tidspunkt har en konsekvens. Så siger man det ikke bare en gang mere.